

full DOMINICAL

PARAULA I VIDA

† LLUÍS MARTÍNEZ SISTACH
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Familiaritzar-se amb la Bíblia

El 18 de novembre de 1965, el Concili Vaticà II —que enfilava ja la recta final— aprovà una de les quatre constitucions que formen el seu eix doctrinal: la constitució dogmàtica sobre la Revelació divina, titulada en llatí *Dei Verbum* —la Paraula de Déu. Si la constitució sobre la litúrgia volia apropar el culte cristià als fidels, la constitució sobre la Paraula de Déu volia apropar la Bíblia als catòlics. Aquesta era la gran novetat del document conciliar que es va aprovar ara farà cinquanta anys.

Els cristians hem de llegir i conèixer la Paraula de Déu. Per a qualsevol cristià és cabdal conèixer més i més la revelació que ens arriba per la Sagrada Escripura i per la gran Tradició de l'Església, amb la interpretació autèntica del Magisteri eclesial. La Paraula de Déu es pronuncia i s'escolta en el si de l'Església com el seu *lloc propi*, però amb la finalitat que l'escolti l'home i la dona d'arreu i de sempre i que influeixi salvíficament en la història de la humanitat.

Per això, la missió de divulgar la Paraula de Déu és una de les més necessàries en l'Església del nostre temps.

La Bíblia és un tresor de saviesa divina i humana, viva expressió del desig ni de salvació del Déu misericordiós que ha salvat la humanitat en i per Jesucrist.

En la constitució conciliar sobre la Paraula de Déu es llegeix: «L'Església ha venerat sempre les divines Escripures, com també ha venerat el Cos mateix del Senyor. Per això, especialment en la sagrada litúrgia, no deixa mai de prendre el pa de vida de la taula, de nodrir-se'n i de distribuir-lo als fidels, tant el pa de la Paraula de Déu com el Cos de Crist.»

La lectura pausada i feta pregària de la Bíblia és molt necessària per a l'home i la dona d'avui. Encara que tinguem la temptació del desànim, del cansament, de l'abandó, del negar-se a nedar contra corrent, la lectura de la Paraula de Déu, sobretot de l'Evangeli, «on brilla gloriosa la creu de Crist, ens invita insistentment a l'alegria» —diu el papa Francesc en la seva exhortació *Evangelii Gaudium*.

Amb motiu del cinquantè aniversari d'aquest important document del Concili Vaticà II, invito una vegada més tots els cristians a estimar, llegir i conèixer

la Bíblia i a familiaritzar-se amb el seu missatge. I em plau remarcar i recomanar una iniciativa de l'Associació Bíblica de Catalunya i el Centre de Pastoral Litúrgica, que consisteix en una edició major de la Bíblia, amb el text de la Bíblia Catalana Interconfessional,

amb la finalitat que el llibre de la Paraula de Déu tingui un lloc visible i d'honor en les esglésies i les llars cristianes. Per això, a aquesta nova edició li han donat el títol de *Bíblia de la Comunitat*.

ACTUALITAT

El cardenal arquebisbe de Barcelona ingressa a l'Acadèmia de Jurisprudència i Legislació de Catalunya

El cardenal arquebisbe de Barcelona, Dr. Lluís Martínez Sistach, pronunciarà el seu discurs inaugural com a acadèmic de número en l'Acadèmia de Jurisprudència i Legislació de Catalunya, el proper dimarts 10 de novembre, a les 19 hores, a la seu del Col·legi d'Advocats de Barcelona (c/ Mallorca, 283).

Durant l'acte d'ingrés, obert a tothom, l'arquebisbe de Barcelona pronunciarà el discurs titulat «Estat laic i societat plurireligiosa», en el qual es fa ressò de la problemàtica actual que hi ha a la nostra societat.

L'arquebisbe metropolità de la província eclesiàstica de Barcelona és doctor

en dret canònic i civil per la Universitat Pontifícia Lateranense. Ha publicat llibres i molts treballs a revistes especialitzades i de divulgació sobre qüestions canòniques i pastorals, relatives especialment al matrimoni, a l'organització de l'Església i a les relacions entre l'Església i l'Estat.

ENTREVISTA

Chesterton i el cristianisme

SÍLVIA COLL-VINENT

La Dra. Sílvia Coll-Vinent, professora de la Facultat de Filosofia de Catalunya (URL), va impartir la lliçó «G. K. Chesterton i l'art de la polèmica», a l'acte inaugural del curs 2015-2016 de les facultats eclesiàstiques. Va presentar l'obra i la manera de pensar d'aquest literat i va destacar que «el valor de la imaginació en Chesterton s'il·lustra en la seva manera d'entendre cristianament l'obra de Charles Dickens».

Com és l'apologètica cristiana que sorgeix de l'obra de Chesterton?

És una apologètica que neix de la crítica a l'ateisme i a algunes filosofies de la modernitat, que manifesta el descobriment de la fe des d'una mentalitat que toca de peus a terra, il·luminada pel sentit comú i l'estima a les coses petites de cada dia, i també per la reivindicació del punt de vista de l'infant, que troba meravellosa l'existència quotidiana.

Per què la seva polèmica és enriquidora per al cristianisme?

Per la valentia i la manera d'expressar la seva opinió; per la vivor i la brillantor del seu dir paradoxal, i per la capacitat de jugar amb les paraules i el sentit de l'humor. I en general la nova forma amb què expressa el missatge cristià, que sorprèn el lector i alhora el fa adonar de realitats transcendents. Darrera d'aquest estil paradoxal i humorístic, s'amaga una vivència profunda del cristianisme, sovint enllaçada amb una gran preocupació social.

Quin paral·lelisme troba en l'obra de Dickens amb el cristianisme?

Dickens és l'escriptor popular per excel·lència, i en el sentit cristià amb què el llegeix Chesterton, l'escriptor que s'acosta al poble, que s'adreça al poble i que entén les seves preocupacions i la injustícia social de la qual és víctima, i les incorpora en les novel·les, dramatitzant les vides dels més desafortunats del Londres del seu temps.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Se'n va compadir

Un universitari de segon curs entra en una església per pregar una estona a la capella del Santíssim, a darrera hora del matí d'un dia feiner, acabades les classes a la facultat. Se situa en els primers bancs i comença la pregària. Poc després escolta un plor que trenca el silenci. S'adona que als darrers rengles de bancs hi ha una senyora, més o menys de l'edat de la seva mare, que plora. S'hi acosta i li pregunta si la pot ajudar. La senyora desconeguda li agraeix l'interès i li explica que la seva única filla ha traspassat fa unes setmanes i que l'absència se li fa molt dura; enyora la seva presència i li costa trobar sentit a la vida. És per això que ha anat a l'església, cercant consol davant el Senyor. El noi, sorprès, sense saber gaire què dir ni fer, li proposa que resin junts. Ho fan: una estona de silenci, el noi prega Déu Pare demanant, en veu alta, acollida per a la filla traspassada i que la mare trobi en Ell consol, força i esperança. Després d'un parenostre resat conjuntament, el noi abraça la senyora i s'acomoden. La senyora se sent més reconfortada. L'universitari torna a casa content, donant gràcies a Déu. Des d'a-

quell dia prega per la senyora desconeguda perquè trobi la pau i senti Déu ben a prop seu.

L'actitud senzilla del jove, la seva espontània resposta d'acolliment, va fer present la compassió del Crist per la mare. «Així que el Senyor la va veure, se'n va compadir i li digué: No ploris» (Lc 7,13). En la pregària encetada, el moment de silenci esdevingué contemplació, mirada conjunta de fe; el parenostre, pregària d'intercessió confiada per la jove traspassada i per la humanitat sofrent. L'abraçada del noi, signe de tendresa i de solidaritat amb el dolor de la mare, de ben segur que va fer que ella se sentís abraçada pel Crist, per la generosa misericòrdia de Déu. Compartiren un moment entorn un fet, el dolor i la soledat per la pèrdua d'una filla, a la llum de la compassió divina per la humanitat. Compartiren una esperança il·luminada per la Paraula: «Germans, volem que sapiguen què serà dels qui han mort, perquè no us entristiu com fan els altres, els qui no tenen esperança. Tal com creiem que Jesús morí i ressuscità, també creiem que Déu s'endurà amb Jesús els qui han mort en Ell.» (1Te 13-14)

ACTUALITAT

Primera «Festa en Família» del Club+amics de Ràdio Estel i Catalunya Cristiana

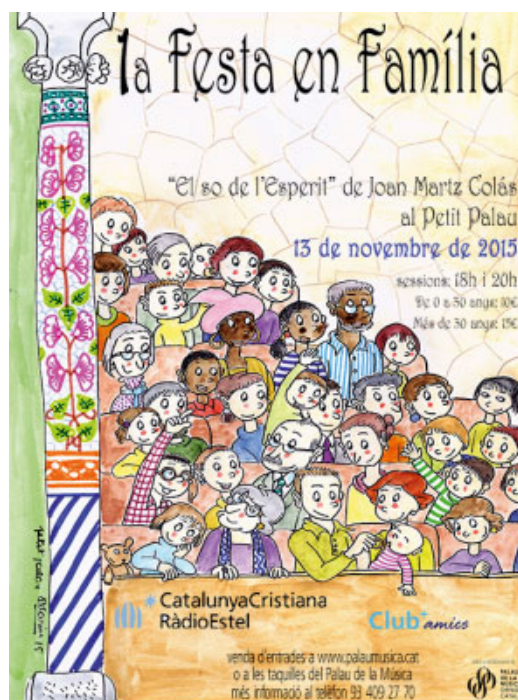
Una festa en suport dels nostres mitjans

El divendres 13 de novembre a les 6 de la tarda i a les 8 del vespre, al Petit Palau, estrena a Barcelona de *El so de l'Esperit*.

Una òpera-collage del mestre Joan Martínez Colás. Gòspel i música lírica s'uneixen en un espectacle participatiu per a tota la família.

De 0 a 30 anys: 10 €
Més de 30 anys: 15 €

Venda d'entrades a:
www.palaumusica.cat
o a les taquilles del Palau de la Música.
Més informació
al t. 934 092 770.

Lectures missa diària i santoral

9. □ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Ez 47,1-2.8-9.12 (o bé: 1Co 3,9b-11.16-17) / SI 45 / Jn 2, 13-22]. Dedicació de la Basílica del Laterà. Festa del Santcris de Balaguer. Mare de Déu de l'Almudena (Madrid). Sant Teodor, soldat mr. (s. iv).

10. □ Dimarts [Sv 2,23-3,9 / SI 33 / Lc 17,7-10]. Sant Lleó el Gran, papa (toscà, 440-461) i doctor de l'Església. Sant Andreu Avel·lí (†1608), prev. teatí; sant Tiberi, mr.; santa Teopista, vg.

11. □ Dimecres [Sv 6,2-12 / SI 81 / Lc 17,11-19]. Sant Martí de Tours (†397), bisbe, abans monjo, originari de Pannònia. Sant Menna, oficial siríac mr. (Alexandria, s. iii).

12. ■ Dijous [Sv 7,22-8,1 / SI 118 / Lc 17,20-25]. Sant Josafat, bisbe coadjutor de Pólozk i màrtir (1623) per la unitat dels cristians. Sant Emilià (Millán) de la Cogolla, ermità a la Rioja.

13. ■ Divendres [Sv 13,1-9 / SI 18 / Lc 17,26-37]. Sant Leandre, bisbe de Sevilla (s. vi); sant Dídac (Diego) d'Alcalà, rel. franciscà a Sevilla (†1463); sant Estanislau de Kostka, rel. jesuïta; sant Nicolau I el Gran, papa (858-867); sant Homobò, comerciant de Cremona (†1197); santa Ennata.

14. ■ Dissabte [Sv 18,14-16; 19,6-9 / SI 104 / Lc 18,1-8]. Sant Serapi, primer màrtir mercedari; sant Josep Pignatelli, prev. jesuïta; santa Veneranda, vg.

15. ■ † Diumenge vinent, XXXIII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Dn 12,1-3 / SI 15 / He 10,11-14.18 / Mc 13,24-32]. Sant Albert el Gran (†1280), bisbe de Ratisbona i doctor de l'Església (dominicà), patró dels naturalistes. Sant Eugeni, bisbe de Toledo; sant Leopold (s. xii), noble, patró d'Àustria.

DIUMENGE XXXII DE DURANT L'ANY

Lectura del primer llibre dels Reis

(1Re 17,10-16)

En aquell temps, el profeta Elies se n'anà a Sarepta. Quan arribà a l'entrada del poble, hi havia allà una viuda que recollia llenya. Elies la cridà i li digué: «Porta'm, si et plau, una mica d'aigua per beure». Mentre l'anava a buscar, Elies la tornà a cridar i li digué: «Porta'm, també, un tros de pa». Ella respongué: «Per la vida del Senyor, el teu Déu, et juro que no en tinc gens. Només tinc un grapat de farina i una mica d'oli. Ara estava recollint aquests branquillons i anava a fer pa per a mi i per al meu fill. Ens el menjarem i després morirem de fam». Elies li respongué: «No tinguis por. Fes-ho tal com dius, però primer fes un panet per a mi i dona-me'l. Després ja en faràs per a tu i per al teu fill. Això diu el Senyor, Déu d'Israel: No es buidarà el pot de farina ni s'abaixarà l'oli de la gerra fins al dia que el Senyor enviarà la pluja al país.»

Ella va fer tal com Elies li havia dit, i durant molts dies, tant ella com la seva família van poder menjar: no es va buidar el pot de farina ni s'abaixà l'oli de la gerra, tal com el Senyor ho havia dit per boca d'Elies.

Salm responsorial (145)

R. *Lloa el Senyor, ànima meva.*

El Senyor, que es manté fidel per sempre, / fa justícia als oprimits, / dona pa als qui tenen fam. / El Senyor deslliura els presos. R.

El Senyor dona la vista als cecs, / el Senyor redreça els vençuts. / El Senyor estima els justos; / el Senyor guarda els forasters. R.

Manté les viudes i els orfes, / i capgira els camins dels injustos. / El Senyor regna per sempre, / és el teu Déu, Sió, per tots els segles. R.

Lectura de la carta als cristians hebreus

(He 9,24-28)

Crist no ha entrat en aquell santuari, a imatge del veritable, fet per mà d'homes, sinó que ha entrat al cel mateix, i s'ha presentat davant Déu per nosaltres. El gran sacerdot entra cada any al santuari amb una sang que no és la seva. Crist, en canvi, no s'ha d'oferir moltes vegades, altrament hauria hagut d'anar sofrint la seva passió des de la creació del món. De fet no ha aparegut fins ara, a la fi dels temps, a oferir-se ell mateix una sola vegada com a víctima per abolir el pecat. Els homes morim una sola vegada, i després de la mort ve el judici. Semblantment el Crist va ser ofert una sola vegada, quan va prendre damunt seu els pecats de tots. Després tornarà a revelar-se, no ja per raó dels pecats, sinó per salvar aquells qui esperen el moment de rebre'l.

✠ Evangelí segons sant Marc (Mc 12,38-44)

En aquell temps, Jesús, instruint la gent, deia: «No us fieu dels mestres de la Llei. Els agrada de passejar-se amb els seus vestits, i que la gent els saludï a les places, que els facin ocupar els primers seients a les sinagogues i els primers llocs a taula; devoren els béns de les viudes i, al moment de l'oració, per fer-se veure, es posen filactèries ben llargues. Són els qui seran jutjats més rigorosament.»

Estant assegut al temple, davant la sala del tresor, Jesús mirava com la gent hi tirava diners. Molts rics hi tiraven molt, però vingué una viuda pobre que hi tirà dues monedes de les més petites. Jesús cridà els deixebles i els digué: «Us dic amb tota veritat que aquesta viuda pobre és la que ha donat més de tots; els altres han donat del que els sobrava, però ella, que ho necessitava per a viure, ha donat tot el que tenia.»

Lectura del primer libro de los Reyes

(1Re 17,10-16)

En aquellos días, el profeta Elías se puso en camino hacia Sarepta, y, al llegar a la puerta de la ciudad, encontró allí una viuda que recogía leña. La llamó y le dijo: «Por favor, tráeme un poco de agua en un jarro para que beba». Mientras iba a buscarla, le gritó: «Por favor, tráeme también en la mano un trozo de pan». Respondió ella: «Te juro por el Señor, tu Dios, que no tengo ni pan; me queda sólo un puñado de harina en el cántaro y un poco de aceite en la alcuza. Ya ves que estaba recogiendo un poco de leña. Voy a hacer un pan para mí y para mi hijo; nos lo comeremos y luego moriremos». Respondió Elías: «No temas. Anda, prepáralo como has dicho, pero primero hazme a mí un panecillo y tráemelo; para ti y para tu hijo lo harás después. Porque así dice el Señor, Dios de Israel: «La orza de harina no se vaciará, la alcuza de aceite no se agotará, hasta el día en que el Señor envíe la lluvia sobre la tierra». Ella se fue, hizo lo que le había dicho Elías, y comieron él, ella y su hijo. Ni la orza de harina se vació, ni la alcuza de aceite se agotó, como lo había dicho el Señor por medio de Elías.

Salmo responsorial (145)

R. *Alaba, alma mía, al Señor.*

Que mantiene su fidelidad perpetuamente, / que hace justicia a los oprimidos, / que da pan a los hambrientos. / El Señor liberta a los cautivos. R.

El Señor abre los ojos al ciego, / el Señor endereza a los que ya se doblan, / el Señor ama a los justos, / el Señor guarda a los peregrinos. R.

Sustenta al huérfano y a la viuda / y trastorna el camino de los malvados. / El Señor reina eternamente, / tu Dios, Sión, de edad en edad. R.

Lectura de la carta a los hebreos

(He 9,24-28)

Cristo ha entrado no en un santuario construido por hombres —imagen del auténtico—, sino en el mismo cielo, para ponerse ante Dios, intercediendo por nosotros. Tampoco se ofrece a sí mismo muchas veces —como el sumo sacerdote, que entraba en el santuario todos los años y ofrecía sangre ajena; si hubiese sido así, tendría que haber padecido muchas veces, desde el principio del mundo—. De hecho, él se ha manifestado una sola vez, al final de la historia, para destruir el pecado con el sacrificio de sí mismo. Por cuanto el destino de los hombres es morir una sola vez. Y después de la muerte, el juicio. De la misma manera, Cristo se ha ofrecido una sola vez para quitar los pecados de todos. La segunda vez aparecerá, sin ninguna relación al pecado, a los que lo esperan, para salvarlos.

✠ Evangelio según san Marcos (Mc 12,38-44)

En aquel tiempo, entre lo que enseñaba Jesús a la gente, dijo: «¡Cuidado con los escribas! Les encanta pasearse con amplio ropaje y que les hagan reverencias en la plaza, buscan los asientos de honor en las sinagogas y los primeros puestos en los banquetes; y devoran los bienes de las viudas, con pretexto de largos rezos. Éstos recibirán una sentencia más rigurosa.»

Estando Jesús sentado enfrente del arca de las ofrendas, observaba a la gente que iba echando dinero: muchos ricos echaban en cantidad; se acercó una viuda pobre y echó dos reales. Llamando a los discípulos, les dijo: «Os aseguro que esa pobre viuda ha echado en el arca de las ofrendas más que nadie. Porque los demás han echado de lo que les sobra, pero ésta, que pasa necesidad, ha echado todo lo que tenía para vivir.»

COMENTARI

IGNASI RICART, CMF

La religió de donar com dóna Déu

Que una persona doni del que té de sobres no costa gaire. La grandesa de cor comença quan el que dono em fa falta realment. I acaba quan no dono més el que tinc, sinó, com Jesús va fer, dono la meva força, el meu temps, la meva vida. Jesús ens posa al davant l'exemple de la viuda pobre, que no presumia com els mestres de la Llei, com els rics que donaven del que els sobrava, i en canvi és la que va donar més de tots: unes monedetes que prou necessitava per a viure. Això vol dir que ens cal donar allò que *som*, més que no pas allò que *tenim*. Jesús lloa la generositat total de la viuda. Com la viuda de Sarepta de la primera lectura, la mesura del do és l'amor amb què es fa la donació. Totes dues viudes estan adornades de les qualitats que han de caracteritzar el veritable deixeble de Crist: disponibilitat a acollir la Paraula de Déu, abandó incondicionat al seu voler, promptitud a donar i a perdre també la vida. L'ofertament pobre d'aquestes viudes és ofertament amorós i total de la vida.

Fixem-nos breument en l'escena evangèlica: al pati del Temple, al qual tenien accés també les dones, hi havia una colla de cistelles on la gent hi posava les seves ofrenes. Molts rics deien en veu alta quant havien posat i els sacerdots repetien la quantitat, suscitant així l'admiració dels presents. Quan la pobre viuda hi posa les monedetes que necessitava, això no suscita cap comentari d'admiració.

Jesús reclama l'atenció dels seus deixebles i els fa notar que els rics han donat el que els era superflu, mentre que la pobre viuda va donar el que li feia falta per viure. A partir de les accions més simples i quotidianes, Jesús sap llegir la intenció profunda del cor. Déu no ens demana els nostres diners, sinó que demana la nostra persona, és a dir, la nostra disponibilitat per donar-nos als altres, als més necessitats. L'exemple suprem el trobem en l'eucaristia: Crist ens fa participants de la seva vida, oferta per tothom una vegada per sempre. És donant-nos a nosaltres mateixos que cadascun de nosaltres participa del do de la salvació que Crist ens ofereix. El sentit de l'eucaristia és aquest: la participació renovada de la nostra vida en l'únic i perfecte sacrifici de Crist.

AGENDA

Actes i conferències

Missa pels sacerdots i diaques difunts. El cardenal Lluís Martínez Sistach presidirà una missa en sufragi dels sacerdots i diaques difunts durant el present any, a la capella del Seminari Conciliar (c/ Diputació, 231), dimarts 10 de novembre, a les 12 h. El Col·legi de Rectors de Barcelona, que organitza aquesta celebració, convida especialment els familiars i feligresos dels sacerdots i diaques difunts.

Primera Jornada de Formació del Centre de Preparació al Matrimoni (CPM). Dissabte 14 de novembre (10 h), primera trobada del curs 2015-2016, a la pquia. Verge de la Pau (pl. Ferran Casablanques, 4, t. 934 179 264), sobre el tema: «La misericòrdia aplicada a la vida de la parella i de la família», a càrrec de Mons. Sebastià Taltavull. Es convida totes les persones dedicades a l'acolliment de promeses.

V Cicle de Concerts d'Orgue a la Catedral de Barcelona. Dimecres 11 de novembre (20 h), Paolo Oreni interpreta J. S. Bach, G. F. Handel, C. Franck i Charles-Marie Widor. Entrada lliure.

Història de l'espiritualitat cristiana. Dia 12 de novembre (20 h), «Els pares del desert», a càrrec de Josep Torné.

A Pompeia grups (c/ Riera Sant Miquel, 1 bis). Entrada lliure.

25è aniversari del Casal Lloia. Dissabte 14 de novembre, celebració del 25è aniversari d'aquest espai creat per al creixement humà i espiritual de les persones, per contribuir a una societat millor. A les 17 h, eucaristia a la pquia. de Sant Ramon de Penyafort (rbla. Catalunya, 115), seguida de diverses activitats. Més informació: t. 934 156 434, a/e: www.casalloiola.org

Equips de la Mare de Déu de Barcelona. «Aprentent a pregar amb les ensenyances del P. Henri Caffarel». Dimecres 11 de novembre (17.30 h), a la pquia. Verge de Natzeret (c/ Juan de Mena 29, baixos).

Oratori de Sant Felip Neri de Gràcia (c/ del Sol, 2). Diumenge 15 de novembre (17 h), projecció del DVD dels concerts per a piano i orquestra n. 3 i 5, *Emperador*, de Ludwig van Beethoven, amb les orquestres de Lucerna i Filharmònica de Nova York. Aportació voluntària. Informació: t. 650 009 755.

Adoració eucarística a la Sagrada Família. Dijous 12 de novembre, a la cripta, de 20.15 h (missa i vespres) fins a 23 h. Hi haurà confessors des de les 18 h. Inscripció torns adoració perpètua: apartat de correus, suc. 44/44063/08014 Barcelona. Més informació: t. 662 198 630 (Juan Ribas), www.sagradafamiliaadoracio.com

Església de Sant Gaietà - P. Teatins (c/ Consell de Cent, 293 - E. Granados, 6). Concerts mes de novembre: I) Diumenge 8 (18 h), *Missa criolla*, amb el Cor Scandicus. Aportació, 10 €. II) Divendres 13 (21 h), música medieval, renaixentista, barroca i romàntica. Aportació, 10 €. III) Diumenge 22 (18 h), musicals de Broadway. Aportació voluntària a favor de la Fundació Marianos Providentes. IV) Diumenge 29 (17.30 h), concert i *performance* solidari «Las semillas de la vida», a favor dels nens del Mercy Centre a Bangkok. Entrada gratuïta, aportació voluntària. Més informació: t. 617 572 889.

La Federació de Cristians de Catalunya commemora els 20 anys del discurs del papa Joan Pau II a les Nacions Unides, amb l'acte «Els drets de les nacions», en el curs del qual es presentarà l'obra pòstuma de Mn. Antoni M. Oriol Taret *Nació. Antologia i comentari de textos del Magisteri Pontifici contemporani sobre el fet nacional*. Serà el 12 de novembre (19 h) al Palau Macaya (pg. Sant Joan, 108). Hi intervindran, entre d'altres, Mn. Joan Costa, Joan Rigol i Erika Casajoana. Més informació: t. 933 630 364.

Pelegrinatges

Peregrinació a Roma. Con motivo del Año Jubilar de la Misericordia, la parroquia Virgen de Nazaret organitza una

peregrinació a Roma, del 23 al 26 de febrer de 2016. Para más información e inscripciones: P. Fermín Delgado, OM (c/ Juan de Mena 29, de 20-21 h, t. 679 033 169). Plazas limitadas.

Pelegrinatge a Roma i Assís. De l'1 al 5 de maig de 2016, organitzat per les pquies. de l'Immaculat Cor de Maria i Sant Tomàs d'Aquino. Informació i inscripcions: t. 609 234 767, a/e: immaculatcor5@arqbcn.org

Llibres

Escrivà de Balaguer a Catalunya, 1913-1974. Josep Masabeu, doctor en pedagogia, presenta una obra inèdita sobre les petjades del fundador de l'Opus Dei, sant Josep Maria Escrivà de Balaguer, durant les seves 37 estades a Catalunya. Basat en una recerca històrica molt acurada, l'obra conté el testimoni de més de 118 persones entrevistades i reflecteix, en certa manera, la història de l'expansió de l'Opus Dei per terres catalanes.

PALABRA Y VIDA

† LLUÍS MARTÍNEZ SISTACH
Cardenal arzobispo de Barcelona

Familiarizarse con la Biblia

El 18 de noviembre de 1965, el Concilio Vaticano II —que enfilaba ya la recta final— aprobó una de las cuatro constituciones que forman su eje doctrinal: la constitución dogmática sobre la Revelación divina, titulada en latín *Dei Verbum* —la Palabra de Dios. Si la constitución sobre la liturgia quería acercar el culto cristiano a los fieles, la constitución sobre la Palabra de Dios quería acercar la Biblia a los católicos. Esta era la gran novedad del documento conciliar que se aprobó hace ahora cincuenta años.

Los cristianos debemos leer y conocer la Palabra de Dios. Para cualquier cristiano es primordial conocer más y más la revelación que nos llega por la Sagrada Escritura y por la gran Tradición de la Iglesia, con la interpretación auténtica del Magisterio eclesial.

La Palabra de Dios se pronuncia y se escucha en el seno de la Iglesia como su lugar propio, pero con el fin de que la escuche el hombre y la mujer de cualquier parte y época e influya salvíficamente en la historia de la humanidad.

Por ello, la misión de divulgar la Palabra de Dios es una de las más necesarias en la Iglesia de nuestro tiempo. La Biblia es un tesoro de sabiduría divina y humana, viva expresión del designio de salvación del Dios misericordioso que ha salvado a la humanidad en y por Jesucristo.

En la constitución conciliar sobre la Palabra de Dios se lee: «La Iglesia ha venerado siempre las divinas Escrituras, como también ha venerado el Cuerpo mismo del Señor. Por ello, especialmente en la sagrada liturgia, nunca deja de tomar el pan de vida de la mesa, de alimentarse de él y de distribuirlo a los fieles, tanto el pan de la Palabra de Dios como el Cuerpo de Cristo.»

La lectura pausada y hecha oración de la Biblia es muy necesaria para el hombre y la mujer de hoy. Aunque tengamos la tentación del desánimo,

del cansancio, del abandono, del negarse a nadar contra la corriente, la lectura de la Palabra de Dios, sobre todo del Evangelio, «donde brilla gloriosa la cruz de Cristo, nos invita insistentemente a la alegría» —dice el papa Francisco en su exhortación *Evangelii Gaudium*.

Con motivo del cincuenta aniversario de este importante documento del Concilio Vaticano II, invito una vez más a todos los cristianos a amar, leer y conocer la Biblia y a familiarizarse con su mensaje. Y me complace destacar y recomendar una iniciativa de la Asociación Bíblica de Cataluña y el Centro de Pastoral Litúrgica, que consiste en una edición mayor de la Biblia, con el texto de la Biblia Catalana Interconfesional, con el fin de que el libro de la Palabra de Dios tenga en lugar visible y de honor en las iglesias y los hogares cristianos. Por eso, a esta nueva edición le han dado el título de *Biblia de la Comunidad*.

